Harmadik üzenet

Az élet búzája, a jó mag, a föld sója,
a világ világossága és az emberek halászai

Igeolvasmány: Mt 3,12; 13,38; 5,13-16; 4,16-20

I. A hívőket szimbolizálja az élet búzája, amely az Úr csűrjébe lesz összegyűjtve – Mt 3,11-12; 13,24-30. 38-42:

A. A hívőknek mint a búzának ott van az isteni élet a bensőjükben; az élet Isten Maga, akit az ember élvez – Zsolt 36,7-9; Jn 1,4; 10,10; 14,6; 6,63.

B. Ha azt akarjuk, hogy Krisztus élete akadálytalan legyen bennünk, akkor meg kell tapasztalnunk a kereszt megtörő munkáját, Krisztus megölő halálát a mindent tartalmazó Szellemben, hogy foglalkozni lehessen a következő akadályokkal a bensőnkben, és el lehessen távolítani azokat:

1. Keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy törődünk az élő Krisztussal magunkban, és hogy Krisztuson kívül semmi mást nem teszünk meg a célkitűzésünknek; az akadálya ennek az, ha nem ismerjük az élet ösvényét, és nem vesszük Krisztust az életünkként – Mt 7,13-14; Fil 3,8-14; Kol 3,4; Róm 8,28-29.
2. A második akadály képmutatás; egy ember szellemiségét nem külső megjelenés határozza meg, hanem az, hogy hogyan törődik Krisztussal – Mt 6,1-6; 15,7-8; Jn 5,44; 12,42-43; vö. Józs 7,21.
3. A harmadik akadály lázadás; lehet, hogy nagyon aktívak és buzgóak vagyunk dolgok elvégzésében, de mégis bebörtönözzük az élő Krisztust a bensőnkben és nem engedelmeskedünk Neki azáltal, hogy nem veszünk Őróla tudomást – 3Móz 14,9. 14-18; 11,1-2. 46-47; Róm 16,17; 1Kor 15,33.
4. A negyedik akadály a természeti képességeink; ha ezek a természeti képességek töretlenek maradnak bennünk, problémává fognak válni Krisztus élete számára – 2,14-15; 3,12-17; Júd 19-21.

II. A hívőket szimbolizálja a jó mag, a királyság fiai, akiket az Úr azért vet el, hogy az Ő királyságában növekedjenek – Mt 13,24. 38:

A. A mag Isten igéje (4. 19. vers; Lk 8,11), Krisztus Maga (1Pt 1,23), aki el lett vetve belénk, hogy a jó maggá, a feltámadás fiaivá tegyen minket (Mt 13,38; Lk 20,36-38).

B. Isten igéje mint a búzaszem kitölti belénk Istent mint életet, hogy tápláljon minket; ezenkívül az ige mint a tűz eléget minket és sok dolgot, amelyben bizodalmunk van, és az ige mint a pöröly lerombolja az énünket, a természeti életünket, a hústestünket, a vágyainkat és az elgondolásainkat – Jer 23,28-29.

C. A jó magként követnünk kell az Urat a földbe, hogy meghaljunk, és sok gyümölcsöt teremjünk feltámadásban; az, hogy meghalunk és megtapasztaljuk a keresztet, azt jelenti, hogy megtagadjuk és elutasítjuk a lelki életünket, a természeti életünket, hogy az isteni élet által éljünk – Jn 12,23-26. 31-32.

D. A jó mag elvetése mártíromságot jelent, mert „amit elvetsz, nem elevenedik meg, hacsak meg nem hal” (1Kor 15,36); mi mártírok lehetünk fizikailag, pszichológiailag és szellemileg (2Tim 4,6; Mt 16,25; 1Kor 16,12; 2Kor 2,12-14).

E. Krisztus irántunk való vonzódásából eredő szerelme szorongat minket, hogy neki éljünk és haljunk, valamint mártírokká tesz minket Őérte – 5,14-15; Róm 8,35-37; 14,7-9; Jel 2,10; 12,11.

F. Jézus megöletése a környezetünkben együttműködik a bennünk lakozó Szellemmel, hogy megölje a természeti emberünket, és felszabadítsa az isteni életet – Róm 8,2. 13; 2Kor 4,10-13; Jer 48,11.

G. Az Úr számára történő minden szolgálatunknak Istentől kell erednie, nem pedig saját magunktól, amint engedjük, hogy az Ő halála munkálkodjon bennünk azért, hogy az Ő feltámadási élete rajtunk keresztül másokba átadathasson – 2Kor 4,12-13; 1,8-9; 4,5; 10,13:

1. Dávid szerette Istent, félte Istent, és együttműködött Istennel azért, hogy hagyja Istent munkálkodni; habár megvolt a képessége, hogy megépítse Isten templomát, megállt, amikor Isten beszéde eljött hozzá – 2Sám 7,18. 25. 27; vö. Lk 1,38.

2. Dávid megállása egy kétszeres bizonyságot létesített a világegyetemben: először, minden munkának ebben a világegyetemben Istentől kéne származnia, nem pedig az embertől; másodszor, mindaz, ami számít, hogy Isten mit tesz az emberért, nem pedig az, hogy az ember mit tesz Istenért.
3. A templom megépítője és a templom helyszíne egyaránt abból származott, hogy Dávid bocsánatot nyert a bűneire, abból származott, amit Isten tett Dávidért – 2Sám 12,24-25; 24,1-10. 18-25; 1Krón 21,18; 2Krón 3,1; 51. zsoltár.
4. M. E. Barber nőtestvér azt mondta, „Aki nem tudja abbahagyni az Isten érdekében történő munkálkodást, nem tud Isten érdekében munkálkodni."

III. A hívők a föld sója, azok, akik megölik és megsemmisítik a romlás és rothadás földi csíráit – Mt 5,13; vö. 3Móz 2,13:

A. Lót felesége sóbálvánnyá vált, és elveszítette a sózó funkcióját, mert egy epekedő pillantást vetett hátrafelé Szodomára, ami azt mutatja, hogy szerette és kincsnek tartotta a gonosz világot, amelyet Isten el akart pusztítani – 1Móz 19,15. 24-26; Lk 17,32.
B. Ahhoz, hogy az Úr követését a pályafutásunkká tegyük, annak kell adnunk mindent, amink van, és mindent, amit megtehetünk; máskülönben egy kudarc leszünk – ízetlen sóvá válunk, és kivettetünk a dicsőséges tartományból a szégyen területére – 14,31-35; vö. Jel 3,21; Jn 16,33.
C. Nem szabadna csalódottnak vagy csüggedtnek lennünk, hanem meg kéne erősíttetnünk és képessé kéne tétetnünk arra, hogy az isteni ökonómiát éljük kifelé a folyamatokon átment és kiteljesedett Háromegy Isten mint a mindenre elegendő kegyelem által – 1Kor 15,10; 2Kor 12,9; 2Tim 4,22; Kol 4,6.

IV. A hívők a világ világossága, azok, akik ragyogtatják a világosságukat az emberek előtt, hogy szétoszlassák a világ sötétségét – Mt 5,14-16; Ef 5,8:

A. A világosság Isten jelenléte; mivel Istentől születtünk, mi most világosság vagyunk az Úrban, és a világosság gyermekeiként kéne járnunk – 1Jn 1,5; Ef 5,8-9.
B. Úgy nyerhetünk megmentést a rögeszmétől, az önbecsapástól, hogy a világosságban élünk, nyitva állunk Isten ragyogásának, és nem hozzuk létre a saját világosságunkat – Zsolt 36,8-9; 80,17-19; 139,23-24; 1Jn 1,5. 7. 9; Ésa 2,5; 50,10-11:
   1. Egy rögeszmés ember tünete az, hogy amit ő gondol és tesz, teljesen helytelen, mégis azt gondolja és hiszi, hogy teljesen igaza van – Mt 6,22-23; Ésa 5,20.
   2. Vétkezés esetén beszennyeződésről van szó; de ha vétkezünk, és mégis azt hisszük, hogy nem vétkeztünk, és igazoljuk azt, akkor sötétségről van szó – 1Jn 1,8-10.
   3. A rögeszme, önbecsapás okai: a sötétséget szeretjük a világosság helyett (Jn 3,19-20), büszkeség van bennünk (Abd 3), nem fogadjuk be az igazság szeretetét (2Thessz 2,10-11; Péld 23,23), és nem keressük a dicsőséget, amely egyedül Istentől van (Jn 5,44).
C. Az élet a világosság ragyogásából származik, a világosság Isten igéjében van, és a világosság az élet belső érzete – 2Kor 4,6; Zsolt 119,105. 130; Ésa 66,2; Jn 8,12; Róm 8,6. 14.
D. „A testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig a te szemed gonosz, a te tested is sötét. Meglásd azért, hogy a világosság, mely tebenned van, sötétség ne legyen. Annakokáért ha a te egész tested világos, és semmi részében sincs homályosság, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő világosságával" – Lk 11,34-36.

V. A hívők az emberek halászai – Mt 4,16-20:

A. Amikor emberek halásza vagyunk, akkor az azt jelenti, hogy embereket hozunk ki a világból, amelyet a tenger jelképez annak halálvizeivel, a mennyek királyságába – Lk 5,10.
B. Úgy hozhatunk ki másokat a világból, és hozhatjuk be őket a mennyek királyságába, hogy a királyság evangéliumát, Isten teljes megmentésének evangéliumát, hirdetjük az egész lakott földnek – Mt 24,14; Lk 4,18-19; Ef 3,8-9.

© 2026 Living Stream Ministry